

ποῖα μέλη τοῦ ἐνόχου κόσμου, ἀφ' οὗ ὑπέστησαν τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας τὸν θάνατον, ἐπὶ ἑξ χιλιάδας ἔτη, μετὰ στεναγμῶν καὶ ἀγωνίας, θὰ ἔχωσι μάθῃ τὸ μάθημα τῆς καθ' ὑπερβολὴν ἁμαρτωλότητος τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὴν μεγάλην εὐλογίαν, ἣτις παρακολουθεῖ τὴν δικαιοσύνην, καὶ θὰ ἐπιθυμῶσιν, ὥπως συμμορφωθῶσι, πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐν παῶσιν.

Ἡ ὑπακοὴ θὰ ἐπιβληθῇ ἐξ ἀρχῆς, καὶ μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες ἀποφασιστικῶς ἀρνοῦνται νὰ προοδεύσωσι, θὰ ἀποκόπτονται, μετὰ ἑκατονταετῇ δοκιμασίαν· ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες θὰ κάμνωσιν ἑξωτερικὴν τινα πρόοδον, καὶ θὰ συμμορφῶνται ἑξωτερικῶς πρὸς τοὺς νόμους τῆς Βασιλείας, θὰ ἐπιτρέπηται ὥπως προχωρῶσι, καὶ θὰ παρέχωνται αὐτοῖς εὐκαιρίαι ὥπως αὐξάνωσιν εἰς τὴν χάριν, εἰς τὴν γνῶσιν καὶ εἰς τὴν ἀγάπην. Ἀλλὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, θὰ ἐπέλθῃ φοβερὰ τις δοκιμασία ἐπὶ πάντων — οὐχὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἑξωτερικὴν αὐτῶν διαγωγὴν, ἣτις πιθανὸν νὰ ἦναι καλὴ, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ διατηρήσωσι τὴν θέσιν αὐτῶν, ἀλλὰ θὰ εἶχον προηγουμένως ἀποκοπῇ ἐκ τῆς ζωῆς, εἰς τὸν Δεύτερον θάνατον. Ἡ τελικὴ ἐκείνη δοκιμασία θὰ ἦναι ὅσον ἀφορᾷ τὴν πιστότητα τῆς καρδίας αὐτῶν, εἰς τὰς ἀρχάς τῆς δικαιοσύνης. Πάντες θὰ δοκιμασθῶσιν ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, πάντες δὲ οἵτινες δὲν θὰ εὐρεθῶσι τελείως πιστοί, καὶ ὑπήκοοι εἰς τὸν Κύριον, θὰ ἀποκοπῶσιν ἐν τῷ Δευτέρῳ θανάτῳ, — δὲν θὰ ἐπιτραπῇ εἰς αὐτούς, ὥπως προχωρήσωσι περαιτέρω εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν Θείων εὐλογιῶν. Ἀλλ' ὅπόσον φιλόανθρωπος ὑπῆρξεν ἡ Θεία αὕτη πρόνοια! Ὅπόσον μακροθυμος, ὡς δεικνύει τὸ Θεῖον τοῦτο σχέδιον, ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατήρ, καὶ ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν θὰ ἦναι πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων! Βεβαίως τοιαύτη ὑπομονὴ καὶ μακροθυμία θὰ προσελκύσῃ πρὸς τὸν Κύριον πάντας οἵτινες θὰ ἦναι ἄξιοι αἰωνίου ζωῆς.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν ἄλλων, πάντες οἱ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Κύριον εὐρισκόμενοι, θὰ ἦναι προητοίμασμένοι νὰ εἰπωσι, διὰ τῆς Θεοπνεύστου γλώσσης:

«Δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ κρίσεις σου, Κύριε Θεέ, Παντοκράτωρ!» — Ἀποκάλυψις ἰστ' 7.

## ΟΙ ΚΑΤΑΞΙΩΘΕΝΤΕΣ ΤΥΧΕΙΝ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ.

Ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης παρατηροῦμεν σημασίαν τινὰ ἐν τοῖς λόγοις τοῦ Κυρίου, «Οἱ καταξιωθέντες τυχεῖν τοῦ αἰῶνος ἐκείνου καὶ τῆς ἀναστάσεως». (Λουκ. κ' 35). Ἐκτάκτως ὀλίγοι, «μικρὸν τι ποῖμνιον» μόνον, λογίζονται ἄξιοι, ὥπως τύχωσι τοῦ αἰῶνος ἐκείνου καὶ τῆς «κρείττονος ἀναστάσεως», πρὸ τῆς Χιλιετηρίδος. Τὰ μεγάλα πλήθη τῆς ἀνθρωπότητος, συμπεριλαμβανομένων καὶ ἐκείνων πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἀληθύνει τοὺς λόγους τού-

τους, θὰ ἐξέλθωσιν εἰς «ἀνάστασιν διὰ κρίσεως» καὶ θὰ ἐναπο-  
 κηται δι' αὐτούς τότε, ὅπως ἀποδείξωσιν ὅτι εἶναι ἄξιοι τελείας  
 ζωῆς, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ μόνον θέλει ἐπιτραπῇ ὅπως βαστάζωσιν  
 αὐτήν, πέραν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶ-  
 νας τοῦ μέλλοντος. Εἰς τοὺς ὑπακούοντας μόνον θέλει ἐπιτραπῇ  
 νὰ ἀφίχθῶσιν εἰς τὴν ἀνάστασιν, ἐξυψούμενοι τελείως καὶ πλήρως  
 ἐκ τοῦ θανάτου, — διὰ βαθμιαίας προοδου, καὶ διὰ βαθμιαίας  
 ἀφίξεως. Καθὼς δὲ ἔχομεν ἤδη παρατηρήσῃ, ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ  
 βαδίζωσι τότε ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῆς ἀγιότητος, πρέπει «νὰ ἀναρ-  
 ριχῶνται ἐπ' αὐτῆς». Αὕτη θὰ εἶναι ἀνωφερής, πρὸς τὰ ἄνω ὁδός,  
 καὶ θὰ ἀπαιτῇ προσπαθείας καὶ νίκας ἐκ μέρους ἐκείνων οἵτινες θὰ  
 ἠθελον νὰ ἀποκτήσωσι πάντα τὰ ἀπολεσθέντα, — τὴν ἀνθρωπίνην  
 τελειότητα.

Καθόσον στενώτερον ἐξετάζομεν τὸν χαρακτήρα τοῦτον τοῦ  
 Θείου σχεδίου, ἐπὶ τοσοῦτον ἐκπλησσόμεθα διὰ τὴν λογικότητα,  
 καὶ τὴν ἀλληλουχίαν αὐτοῦ, καὶ τὰς ὠφελείας, τὰς ὁποίας τοῦτο  
 θὰ προσφέρῃ πρὸς ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους τοῦτο κατεστρώθη.  
 Παραδείγματος χάριν, δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ἴδωμεν, ὅτι πᾶν ἄλ-  
 λο σχέδιον θὰ ἀπέβαινε πρὸς ζημίαν ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποίους  
 τὰ Χιλιετῇ ὠφελήματα ἔχουσι προσχεδιασθῇ. Λάβετε, παραδεί-  
 ματος χάριν, τὸν Νέρωνα. Ὑποθέσατε, ὅτι ἐδίδετο εἰς αὐτὸν  
 στιγμιαία τις ἀνάστασις πρὸς ζωὴν, — ὑποθέσατε, ὅτι — «ἐξήρ-  
 χετο» ἐκ τοῦ τάφου τέλειος, διανοητικῶς, ἠθικῶς, καὶ φυσικῶς,  
 ἀλλ' οὗτος δὲν θὰ ἦτο ὁ Νέρων. Ἡ τελεία ἐκείνη ὑπαρξίς, ὑπ'  
 οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συνταυτίσῃ ἐαυ-  
 τὴν πρὸς τὸν Νέρωνα τοῦ παρελθόντος· ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκεῖνοι, οἵ-  
 τινες ἦσαν μετ' αὐτοῦ συνδυασμένοι, θὰ ἠδύναντο νὰ ἀναγνω-  
 ρίσωσιν αὐτόν. Ἄλλ' οὔτε καὶ δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν αὐτόν  
 «ἐξερχόμενον» τέλειον, σχετικῶς πρὸς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανι-  
 σμόν, καὶ ἐν τούτοις ἀτελῇ κατὰ τὴν διάνοιαν καὶ τὸν χαρακτήρα.  
 Πάντες ὅσοι ἔμαθον ἀκόμῃ καὶ αὐτὰς τὰς πρώτας ἀρχάς τῶν νό-  
 μων τῆς φυσιολογίας δύνανται νὰ ἴδωσιν ἀμέσως τὸ ἀνόητον μιᾶς  
 τοιαύτης ὑποθέσεως. Οἱ νόμοι οὗτοι σαφέστατα διδάσκουσιν ἡ-  
 μᾶς, ὅτι ὁ χαρακτήρ καὶ ὁ ὀργανισμὸς εἶναι ἓν, ὅτι ὁ τέλειος ὀρ-  
 γανισμὸς, ἀσφαλῶς προϋποθέτει καὶ τέλειον χαρακτήρα. Ἄλλ'  
 ἐὰν, πρὸς στιγμὴν, παραδεχθῶμεν οἷανδῆποτε ἐκ τῶν ἀνοήτων  
 τούτων ὑποθέσεων, ἀμέσως ἠθέλομεν εὐρεθῇ ἀντιμέτωποι πρὸς τὴν  
 παρατήρησιν, ὅτι χίλια ἔτη θὰ ἦτο λίαν μακρὰ περίοδος, κατὰ τὴν  
 ὁποίαν νὰ δοκιμασθῇ ἡ ὑπακοή, ἡ ἢ παρακοή μιᾶς τελείας ὑπάρ-  
 ξεως. Ὁ Ἀδάμ, ὡς τελεία ὑπαρξίς, ἔλαβε βραχεῖαν τινὰ δο-  
 κιμασίαν, καθόσον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν Γραφῶν.

Ἐξ ἄλλου, ἐὰν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τὸν κόσμον  
 τέλειον, καὶ εἰς δοκιμασίαν, τότε θὰ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ φαν-  
 τασθῶμεν αὐτούς ἐπίσης ὡς ὑπαγομένους ὑπὸ τὸν τέλειον νόμον·

καὶ ὅτι ὄντες ἄνευ ἀτελειῶν, θὰ ἦσαν ἐπίσης ἄνευ προφυλακτικοῦ τινος μέσου, ἢ καλύμματος τῶν ἀτελειῶν, καὶ ἐπομένως εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἴστατο ὁ Ἀδάμ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς δοκιμασίας αὐτοῦ. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν δὲ ταύτην, δὲν θὰ ὑπῆρχεν οὐδεμία ἀνάγκη τῆς μεσιτικῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Χιλιετοῦς Βασιλείας, διότι ὁ τέλειος νόμος παριστᾷ Θεῖαν δικαιοσύνην, καὶ ἦτο ὁ αὐτὸς, ὅστις ἐπολιτεύθη πρὸς τὸν Ἀδάμ ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ θὰ εἶναι ὁ αὐτὸς, ὅστις πρέπει νὰ διέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου γένους κατὰ τὸ τέλος — κατὰ τὸ τέλος τῆς Χιλιετηρίδος, πρὶν ἢ ὁ κόσμος γείνῃ δεκτὸς παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν αἰωνίαν εὐνοιαν. Τοιαῦται θεωρεῖται, καθὼς παρατηροῦμεν λοιπόν, εὐρίσκονται ἐν διαστάσει πρὸς τὴν Θεῖαν διάταξιν.

Ἄς παρατηρήσωμεν ἤδη τὴν ὠραιότητα, καὶ ἁρμονίαν, καὶ λογικότητα, καὶ ἀλληλουχίαν τοῦ Θεοῦ σχεδίου τῆς διὰ κρίσεων ἀναστάσεως. (1) Ὁ κόσμος ἐξερχόμενος εἰς τὴν αὐτὴν πραγματικῶς ἠθικὴν, διανοητικὴν, καὶ φυσικὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθεν εἰς τὸν τάφον, ἀμέσως θὰ συνταυτίσωσιν ἑαυτοὺς, καὶ τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τοὺς ἄλλους. «Ὅπου τὸ δένδρον πέσει, ἐκεῖ θὰ μείνῃ», ἢ δὲ ἔγερσις, ἢ ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ τάφου, θὰ εἶναι ὡς ἡ τερμάτισις τοῦ ὕπνου, αὐτὴ δηλαδὴ ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος μεταχειρίζεται, οὐχὶ μόνον σχετικῶς πρὸς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν κόσμον ἐν γένει, οὐίνος ἢ μέλλουσα ἔγερσις, οὔσα μέρος τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, ἀναφέρεται, ὡς ἔξεγερσις ἐκ τοῦ ὕπνου. Καθὼς ὁ ἐξεγειρόμενος ἐκ τοῦ ὕπνου εὐρίσκει ἑαυτὸν πραγματικῶς εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ κατεκλίθη, μετὰ τινος ἐλαφροῦς ἐνισχύσεως, καὶ εἶναι ἱκανὸς ὅπως ταχέως ἀναμνησθῇ τὰ γεγονότα καὶ τὰς συνθήκας, αἵτινες προηγήθησαν τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, τὸ αὐτὸ πιστεύομεν ὅτι θὰ συμβῇ καὶ μὲ τὸν κόσμον ἐν γένει, ὁπότεν θὰ ἀκούσωσι τὴν φωνὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ θὰ ἐξέλθωσιν»

Δὲν ἐννοοῦμεν διὰ τούτου, ὅτι θὰ ἐξέλθωσιν ἀκριβῶς εἰς τὴν ἰδίαν φυσικὴν κατάστασιν, καθὼς ἦτο κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀπέθνησκεν, διότι τὸ τοιοῦτον θὰ συνεπήγετο παραλογισμόν τινα. Παραδείγματος χάριν, ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου οἱ πνεύμονες θὰ ἦσαν φυματιῶντες, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ τελευταία ἀναπνοή ἦτο ἀσθματικὴ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναμένωμεν ὅπως ἐπιστρέψῃ ἀσθμαίνων καὶ ἄνευ πνευμόνων· ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ διεχωρίσθη ἐκ τοῦ σώματος, δὲν θὰ ἐγερθῇ ἄνευ κεφαλῆς, ὁμοίως δὲ καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἀπώλεσε τοὺς βραχίονας, ἢ τοὺς πόδας, ἢ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς, ἢ τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν, δὲν πρέπει λογικῶς νὰ ἀναμένηται, ὅτι θὰ «ἐξέλθῃ», ἄνευ τῶν μελῶν τούτων. Ἐνεκεν ἐλλείψεως οἰασδῆποτε ὀριστικῆς πληροφορίας ἐν ταῖς Γροφαῖς ὅπως καθοδηγηθῇ ἡ κρίσις ἡμῶν, δέον νὰ υποθέσωμεν, ὅτι ἡ ἐκπόρευσις τοῦ κόσμου θὰ γίνῃ συμφώνως πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖ-

ον ἡμεῖς σήμερον καλοῦμεν, ὡς τὸ μέσον ὄριον τῆς ὑγείας καὶ τῆς ἰσχύος· παραδείγματος χάριν, τοιαύτην, οἷαν ὁ Κύριος εὐηρεστήθη νὰ παράσχη εἰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἰάτρευσε κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἔλευσιν. Οἱ ἰαθέντες δὲν ἐγένοντο τελείως ὑγιεῖς, διότι ἄλλως πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, θὰ ἠδύναντο νὰ ζῶσιν ἐπὶ αἰῶνας, ὡς ἔζη ὁ τέλειος Ἀδάμ. Δέον μᾶλλον νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἡ ἀνάστροφος ἐγένετο εἰς μέσῃν τινὰ ὑγείαν καὶ ἰσχύν, καὶ ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θὰ ὑπάρχη καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀφύπνισεως, ὁπότεν ἡ αὐτὴ φωνή, θὰ καλέσῃ αὐτοὺς ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, ἵνα ἀκούσωσι τοὺς λόγους αὐτοῦ, καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς, «ἀφίχθωσιν εἰς αἰώνιον ζωὴν, καὶ εἰς τὴν τελειότητα αὐτῆς τοῦ νοός καὶ τοῦ σώματος, διὰ τὴν ὁποίαν Οὗτος προδιέγραψε τοὺς χρόνους τῆς ἀποκαταστάσεως, καὶ τὰς παιδείας, κρίσεις καὶ εὐλογίας τῆς Βασιλείας.

Τοῦ μίτου τῆς ὑπάρξεως ἐπαναληφθησομένου, ἀκριβῶς, ἐκεῖ ἔνθα ἐκόπη ἐν τῷ θανάτῳ, ἡ ὕφανσις τῆς πείρας θὰ προχωρήσῃ, καὶ ταχέως θὰ συνταυτίσῃ ἐαυτὴν πρὸς τὰς μετελλαγμενας συνθήκας· ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τὸ ἄτομον οὔτε θὰ ἀπωλέσῃ τὴν ταυτότητα αὐτοῦ, οὔτε θὰ ἀπωλεσθῇ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τῷ κοινωνικῷ κύκλῳ, οὔτινος ἀπετέλει μέρος. Τοιοῦτοτρόπως δὲ αἱ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν πείραι αὐτοῦ, θὰ ἀποτελέσωσι πολυτιμον ἐνεργητικὸν γνώσεως, ὑποβοηθητικὸν διὰ τὴν κατάλληλον ἐκτίμησιν τοῦ μέλλοντος, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ θὰ καταστήσῃ ἱκανὸν τὸν ἀναζωογονηθέντα ὅπως ἐκτιμήσῃ τὰ ὠφελήματα ἅπανα θὰ προκύπτωσιν ἐκ τῆς Βασιλείας τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ζωῆς, ἀντιθέτως πρὸς τὴν προτέραν Βασιλείαν τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Θέλει εἰσθαι ἐπίσης πρὸς ὄφελος αὐτοῦ, ἵνα πρῶτον πάντων ἀποδεχθῇ τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὡς Λυτρωτὴν αὐτοῦ, ἀναγνωρίζων τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ἀτέλειαν, καὶ ἀναξιότητα, — πρέπει νὰ ἐπιστηριχθῇ ἐπὶ τοῦ Ζωοδότου, πρὶν ἢ δυνηθῇ νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῆς ἀγιότητος πορείαν αὐτοῦ. Θέλει εἰσθαι ἐπίσης, πρὸς ὄφελος αὐτοῦ ἔαν καὶ αὐτὸς ἐκτελέσῃ βήματα εἰς τὴν κατανίκησιν τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ ἀσθενείας, καὶ εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς τελειότητος, τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ τεθείσης, ὡς τὸν σκοπὸν εἰς ὃν δέον νὰ ἀφίχθῃ.

Τὰ οὕτως ἀποκτηθέντα μαθήματα τῆς πείρας, θέλουσιν ἐγχαράχθῃ βαθέως ἐπὶ τῆς μνήμης αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, καὶ θὰ καταστήσωσιν αὐτόν κατάλληλον, καὶ θὰ προπαρασκευάσωσιν αὐτόν διὰ τὴν τελικὴν δοκιμασίαν, κατὰ τὸ τέλος τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, ὁπότεν ἀπόλυτος ὑπακοὴ καρδίας θέλει ἀπαιτηθῇ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, αἱ ἀτέλειαι αὐτοῦ δὲν θὰ ἐργάζωνται πρὸς ζημίαν αὐτοῦ, ἢ ἐμπόδιον, διότι ἀναλόγως πρὸς τὴν ἀσθενειαν αὐτοῦ, ἢ δύναμιν χαρακτῆρος, θὰ γίνωνται καὶ ἀπαιτήσεις τῶν κριτῶν, — πάντες τῶν ὁποίων προπαρασκευάζονται ἤδη διὰ

τῆς ἰδίας ἑαυτῶν πείρας πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὴν ἀσθένειαν, ὅπως κρίνωσι συμπαθητικῶς, καὶ ἀποβαίνωσιν ἀληθῶς ἐπιβοηθητικοί. Αἱ τοιαῦται πείραι ἐκ μέρους τῶν κριτῶν, δὲν θὰ ᾔσαν τόσον οὐσιώδεις, ἐὰν τὸ Θεῖον σχέδιον δὲν ἦτο σχέδιον βαθμιαίας ἀναρρώσεως, — «ἀνάστασις διὰ κρίσεως».

Ἡ ἄποψις αὕτη εὐρίσκεται ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ, ἐπίσης, πρὸς τὴν Θεϊαν διακήρυξιν, τὴν ἐκφρασθεῖσαν διὰ στόματος Δανιήλ τοῦ προφήτου, σχετικῶς πρὸς τὴν ἀνάστασιν. — «Πολλοὶ τῶν κοιμωμένων ἐν τῷ χώματι τῆς γῆς, θέλουσιν ἐξεγερεθῆ εἰς αἰώνιον (διαρκοῦσαν) ζωὴν, οἱ δὲ εἰς ὄνειδισμόν καὶ καταισχύνην αἰώνιον (διαρκοῦσαν). (Δανιήλ ιβ' 2). Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν τὴν αὐτὴν διαχώρισιν τῶν ἐξεγερεθησομένων, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἡμῶν εἰδικώτερον ἐξηγεῖ. Ἡ μία τάξις ἐγείρεται πρὸς ζωὴν, ἐν τῇ τελείᾳ αὐτῆς καὶ πλήρει ἐννοίᾳ, — ἐξακολουθητικὴν ζωὴν ἢ ἐτέρα τάξις ἐγείρεται, ἀλλ' οὐχὶ πρὸς ζωὴν. Ὅποτεν ἡ τάξις αὕτη θὰ ἐγερεθῇ, θὰ εὐρίσκηται ἀκόμη ἐν τῷ θανάτῳ, διότι δὲν ἐπεδοκιμάσθη παρὰ τοῦ Θεοῦ, — δὲν συνεσχετίσθη ζωτικῶς πρὸς τὸν Υἱόν. «Ὁ ἔχων τὸν Υἱόν, ἔχει τὴν ζωὴν, ὁ δὲ μὴ ἔχων τὸν Υἱόν, οὐκ ὄψεται ζωὴν». Ὁ κόσμος λοιπὸν ἐν γένει, «ἐξέρχεται» ἵνα ἀχθῶσιν εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ γεγονότος, ὅτι **ζωή, καὶ ἀποκατάστασις**, ἐπρομηθεύθησαν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς μεγάλης θυσίας τῆς καταλλαγῆς, ὅτι ὁ μέγας Ζωοδότης ἔλαβε τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν καὶ δόξαν, ὡς προφήτης, Ἰερεὺς, καὶ Βασιλεὺς, καὶ ὅτι ἐρχόμενοι πρὸς αὐτόν οὗτοι θὰ δύνανται βαθμιαίως, βῆμα πρὸς βῆμα, νὰ ἀποκτήσωσι τὴν ζωὴν.

Ἡ διακήρυξις τοῦ προφήτου, σχετικῶς πρὸς τὴν δευτέραν ταύτην τάξιν, — ὅτι θὰ ἐξέλθωσι πρὸς ὄνειδισμόν, καὶ καταισχύνην αἰώνιον, — εἶναι πλήρης σημασίας. Ἐὰν ἐξήρχοντο τέλειοι, δὲν θὰ εὐρίσκοντο εἰς κατάστασιν ὄνειδισμοῦ καὶ αἰσχύνης, διότι ἡ τελειότης εἶναι πάντοτε θαυμαστή. Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπομένως, ἐπιμαρτυροῦσιν ὅτι, οὗτοι ἐξέρχονται ἀτελεῖς, ἢ δὲ ἐπιπρόσθετος ἐξήγησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, διαβεβαιοῖ ἡμᾶς, ὅτι οὗτοι, ἐξέρχονται ἐν ταῖς ἀτελείαις αὐτῶν, ἵνα, ἐὰν θέλωσιν, ἀφικθῶσιν εἰς τὴν ἀνάστασιν, τελειότητα, ὑπὸ τὰς δοκιμασίας ἢ κρίσεις, εἰς τὰς ὁποίας οὗτοι θὰ ὑποβληθῶσιν, — διὰ τῆς ἀνταμιωθῆς τῆς ὑπακοῆς αὐτῶν, καὶ τῆς τιμωρίας, καὶ παιδείας διὰ τὴν παρακοὴν αὐτῶν.

Μετεχειρίσθημεν ἤδη τὸν Νέρωνα ὡς εἰκόνα· καὶ ἐπειδὴ δεβαίως καὶ οὗτος θὰ εἶναι εἰς ἐξ ἐκείνων οἵτινες θὰ ἐξέλθωσιν εἰς ὄνειδισμόν καὶ καταισχύνην αἰώνιον, διὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν αὐτόν, ὅπως ἐξεικονίσωμεν ἕτερόν τι ἀκόμη. Ὅταν ἐνθυμώμεθα, ὅτι ἡ ἔγερσις τοῦ κοιμωμένου κόσμου δὲν θὰ ἀρχίσῃ, ἕως οὗ ἡ παροῦσα γενεὰ τοῦ κόσμου θὰ ἔχη ὑπαχθῇ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Βασιλείας, καὶ ὑπὸ μέγαν βαθμόν δικαιοσύνης

καὶ νοημοσύνης, εὐκόλως θὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ὁ Νέρων, ἅμα τῇ ἐξόδῳ αὐτοῦ, θέλει εὗρεθῇ ἐν τῷ μέσῳ διαφόρων κοινωνικῶν συνθηκῶν, διαφόρων ἐκείνων, αἵτινες ἐπεκράτουν, ὅποτε ἀπέθανεν. Θὰ εὔρη τὰς κακίας ἐκείνας τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐξήσκει καὶ ἐκαλλιέργει, λίαν ἀποκρουομένας, τὰς δὲ ἀρετάς, τὰς ὁποίας ἀπέφευγε, καὶ κατεδίωκε, θέλει εὔρη ἐγκαθιδρυμένας ἐν δυνάμει καὶ ἐν γενικῇ εὐνοίᾳ. Ἐξ ὁλοκλήρου δὲ θέλει εἶσθαι ἐκτὸς πάσης ἁρμονίας πρὸς πᾶν τὸ περιβάλλον αὐτόν, περισσότερον παντὸς ἄλλου ὀλιγώτερον ἰσχυρογνώμονος, ὀλιγώτερον διεφθαρμένου, ὀλιγώτερον φαύλου, ὀλιγώτερον ἀξιοπεριφρονήτου. Θέλει εὔρη ὅτι εἶναι λίαν γνωστός, διὰ μέσου τῶν σελίδων τῆς ἱστορίας, καὶ ὑπὸ γενικὸν ὀνειδιζόμενον, ἔνεκεν τῆς καταχρήσεως τῶν δυνάμεων αὐτοῦ καὶ εὐκαιριῶν, — οὐχὶ μόνον ὡς φονέως τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς, ἀλλὰ καὶ ὡς καταδιώκτου ἐπίσης, καὶ βασανιστοῦ τῶν πιστῶν τοῦ Κυρίου.

Πᾶν ἀγαθὸν καὶ ὑπὸ ἐναρέτων διαθέσεων κατεχόμενον πρόσωπον, δὲν δύναται παρὰ νὰ τηρῇ τοιοῦτον χαρακτῆρα, ὡς τὸν τοῦ Νέρωνος, «ἐν ὀνειδισμῷ», ὑπὸ τοιαύτας δὲ συνθήκας, θὰ εἶναι ὑποχρεωμένος, νὰ ὑφίσταται μεγάλην «καταισχύνην». Ἐν τούτοις, οὗτος θὰ ἐξέλθῃ πρὸς ἀνάστασιν διὰ κρίσεως, — πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως παρασχεθῇ εἰς αὐτόν ἡ εὐκαιρία, ὅπως ἀναστῇ, ἐκ τῆς αἰσχρᾶς καὶ ἐπονειδίστου καταστάσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν πλήρη τελειότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Εἰς ποῖον βαθμὸν δὲ οὗτος θὰ ἀφίχθῃ εἰς τὴν ζωὴν, εἰς ποῖον βαθμὸν θὰ ἀφίχθῃ εἰς τὴν ἀνάστασιν ἐκ τοῦ θανάτου, τοῦτο θὰ ἐξαρτᾶται ἐξ ὁλοκλήρου ἐξ αὐτοῦ. Πρῶτον πάντων, πρέπει νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰ ἴδῃ ἑαυτὸν ὑπὸ τὰ ἀληθῆ χρώματά του· πρέπει νὰ ἴδῃ ἐν συμπαραβολῇ τὸν τέλειον ἄνθρωπον, — ὡς οὗτος θὰ παρίσταται εἰς τοὺς ἀρχαίους ἀριστεῖς, τοὺς «ἄρχοντας» τοῦ χρόνου ἐκείνου. Πρέπει νὰ ἴδῃ ἐν ἐνεργείᾳ τοὺς νόμους τῆς δικαιοσύνης, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν προηγουμένην αὐτοῦ γνῶσιν περὶ τῆς ἐνεργείας τῆς Βασιλείας τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Ἐάν δέ τότε, διακρατῇ τὰς πονηρὰς ἐπιρροάς, καὶ σκληρύνει τὴν καρδίαν αὐτοῦ, καὶ ἀρνεῖται ὑπακοήν, πρέπει νὰ ἀποθάνῃ τὸν Δεύτερον θάνατον, — ἀφ' οὗ ἀπῆλause καὶ ἀπέρριψε τὰ προνόμια καὶ τὰς εὐκαιρίας, τὰς ὁποίας ὁ Κύριος ἐπρομήθευσε δι' αὐτόν καὶ δι' ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ἄλλ' ἐὰν τούναντίον, ταπεινώσῃ ἑαυτόν, ἀναγνωρίσῃ τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ, καὶ καταστῇ ὑπήκοος εἰς τοὺς νόμους τῆς Βασιλείας, ἀμέσως ὁ τοιοῦτος θὰ ἀρχίσῃ τὴν πρὸς τὰ ἄνω πορείαν αὐτοῦ, πρὸς τὴν ζωὴν, — πρὸς τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ, πρὸς τὴν τελείαν ἀνάρθωσιν ἐκ τῆς πτώσεως πρὸς ἀνόρθωσιν. Ἐὰν δὲ οὗτος θὰ «ἀνέρχεται» οὕτως πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀγιότητος, ταυτοχρόνως θὰ ἀποκαθαίρῃ ἑαυτόν, ἐκ τοῦ «αἵσχους τῶν συντρό-

φων αὐτοῦ, ἀναλόγως δέ θὰ ἀπαλλάσσει ἑαυτὸν καὶ ἐκ τοῦ «ὄνειδισμού». Διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀμφιβάλλωμεν, ὅτι, ἐὰν γίνηται χαρὰ ἐν οὐρανῷ, διὰ πάντα ἁμαρτωλὸν μετανοοῦντα, θὰ γίνηται χαρὰ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς μεταξὺ πάντων τῶν ὀρθοφρονούντων ἀνθρώπων, καθόσον οὗτοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θὰ βλέπωσι τοὺς ἁμαρτωλοὺς στρεφομένους ἀπὸ τῆς πλάνης τῆς ὁδοῦ αὐτῶν, εἰς ὑπακοήν πρὸς τὸν Κύριον· ὁ δὲ ἀξιεπαῖνος ὄνειδισμὸς τοῦ πρώτου διὰ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὴν χαμέρπειαν αὐτῆς, πρέπει βαθμιαίως νὰ ὑποχωρῇ πρὸς συμπαθητικὴν ἐκτίμησιν τῶν προσπαθειῶν, τῶν προβαλλομένων πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς δικαιοσύνης. Οὕτως ὥστε, ἐὰν ποτε ὁ Νέρων ἀποβῇ τελείως ὑπήκοος πρὸς τὸν Κύριον, καὶ ἀφριχθῇ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἐν τῇ «ἀναστάσει διὰ κρίσεως», μεγάλως θέλει ὑπολήπτεσθαι, τὸ δὲ παρελθὸν αὐτοῦ τελείως θέλει λησμονηθῇ· — ἀκριβῶς καθὼς τώρα, ὁπότεν σκεπτόμενοι περὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐνθυμούμεθα τὰς εὐγενεῖς αὐτοῦ θυσίας, καὶ τὴν πρὸς τὸν Κύριον πιστότητα, διὰ τῆς διαλύσεως τῆς μετὰ τοῦ Σαούλ ἀναστροφῆς του, τοῦ «καταδιώκτου ἐκείνου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐπωνόμαζεν, «ὡς τὸν πρῶτον ἁμαρτωλόν».

## ΤΙΜΩΡΙΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΑΥΤΗΣ.

Πιθανὸν νὰ ἐρωτήσῃ τις· Δὲν θὰ ἐπιβληθῶσι ποιναὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ παρόντος καιροῦ; Ἀποκρινόμεθα, ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἐξησφαλισμένη ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ποινῆς δι' ἐκάστην ἁμαρτίαν. Ἡ ἁμαρτία τοῦ Ἀδάμ, καθὼς πάντες ἀναγνωρίζομεν, ἐτιμωρήθη ἐπὶ ἑξ̄ χιλιάδας ἔτη, καὶ ὑπὸ τὴν τιμωρίαν ἐκείνην, πᾶσα ἡ κτίσις στενάζει καὶ ἀγωνιᾷ, καὶ θυθίζεται εἰς τὸν θάνατον. Ἡ ἁμαρτία ἐκείνη, καὶ πᾶσαι αἱ ἐπιπρόοθετοι ἁμαρτίαι, αἵτινες ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς ἀσθενείας, καὶ τῆς φαυλότητος, αἵτινα προέκυψαν ἐκ τῆς ἁμαρτίας τοῦ Ἀδάμ, πάντα ἐμπερικλείονται εἰς τὴν καταλλαγὴν, τὴν ἐπιτελεσθεῖσαν, διὰ τῆς μεγάλης ὑπὲρ ἁμαρτιῶν θυσίας. Αἱ ἁμαρτίαι ἐκεῖναι, αἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην ἐπιπροσθέτου τιμωρίας, πρέπει νὰ ἦναι τοιαῦται, ὥστε νὰ μὴ ἀπορρέωσιν κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς Ἀδαμιαίας πτώσεως καὶ ἑξαχρειώσεως, — τοιαῦται, ὥστε νὰ εἶναι εἰς τινα βαθμὸν ἐκούσiai· Τοιαῦται ἐσκεμμένοι ἁμαρτίαι, πρέπε πᾶσαι νὰ τιμωρῶνται· ἀλλ' ἡμεῖς κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν δὲν εἴμεθα προφανῶς κατάλληλοι νὰ κρίνωμεν, ὁποία θὰ ἦτο δικαία ἢ κατάλληλος, ἢ λογικὴ ποινὴ διὰ τὰς τοιαύτας ἁμαρτίας — ὀλικῶς ἢ μερικῶς ἐσκεμμένας.

Ἀναμφιβόλως τοῦτο ἦτο μία ἐκ τῶν αἰτιῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ὠδήγησεν ἡμᾶς, ὅπως «μὴ κρίνωμεν οὐδὲν προ καιροῦ». Τελικῶς ὁμως ἡ κρίσις θὰ ἦναι εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, — καθὼς εἶναι γεγραμμένον, «Δὲν γνωρίζετε ὅτι οἱ ἅγιοι θὰ κρίνωσι τὸν κόσμον;» — τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ ὄντος τοῦ πρωτίστου ἐκ τῶν

κριτῶν τούτων. Ἡ διακήρυξις τοῦ Κυρίου εἶναι, ὅτι ἐκεῖνος ὅστις ἐγνώρισε τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου αὐτοῦ, καὶ δὲν τὸ ἔπραξεν, θέλει ραβδισθῇ διὰ πολλῶν ραβδισμῶν, ἐνῶ ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἐγνώριζε τοῦτο, καὶ ἔπραξεν ἄξια ραβδισμῶν, θέλει ραβδισθῇ δι' ὀλίγων ραβδισμῶν. (Λουκ. ιβ' 47,48). Τοῦτο δεικνύει εἰς ἡμᾶς ὅτι ἡ ἐνοχὴ τῆς ἐσκεμμένης ἁμαρτίας, θὰ καταμετρᾶται μεγάλως ὑπὸ τῆς γνώσεως ἡμῶν περὶ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ θελήματος αὐτοῦ.

Ἐπομένως ἡ ἐκκλησία, καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, ἦλθον εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐκκλησίας, θὰ θεωρῶνται ὑπεύθυνοι ἐν μεγαλητέρῳ βαθμῷ, ἢ οἱ ἄλλοι. Ὁ Νέρων, καίτοι δὲν εἶναι ἐκ τῆς ἐκκλησίας, καίτοι δὲν ἀπεκυήθη ὑπὸ τοῦ πνεύματος, καὶ ἐπομένως εἶναι ὀλιγώτερον ὑπεύθυνος ἀναλόγως ἢ ἡ ἐκκλησία, ἐν τούτοις ἔσχε μενάλην συνάφειαν πρὸς τὰ τέκνα τοῦ φωτός.

Καὶ ἐπομένως, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν. ὅτι εἶχε μέγα μέτρον, εὐθύνης, σχετικῶς πρὸς τὰ ἐγκλήματα αὐτοῦ.

### «ΤΙΝΩΝ ΑΙ ΑΜΑΡΤΙΑΙ ΠΡΟΑΓΟΥΣΙΝ ΕΙΣ ΚΡΙΣΙΝ».

Ὅποτεν ἐξετάζωμεν τὰς τιμωρίας τῶν ἐσκεμμένων ἁμαρτιῶν ἐνεκεν τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει, δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν τὴν διακήρυξιν τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι, — «Τινῶν ἀνθρώπων αἱ ἁμαρτίαι προάγουσιν εἰς κρίσιν, τινῶν δὲ καὶ ἐπακολουθοῦσιν» (Α' Τιμοθ. ε' 24). Δὲν γνωρίζοιτεν εἰς ποῖον βαθμὸν αἱ ἁμαρτίαι τοῦ Νέρωνος ἔχουσιν ἤδη λάβῃ μέτρον τι τιμωρίας· δὲν γνωρίζομεν εἰς ποῖον βαθμὸν ὑπέφερε διανοητικῶς ἢ φυσικῶς· δὲν γνωρίζομεν ἐπομένως, εἰς ποῖον βαθμὸν θὰ ἐπέλθωσιν αἱ ποιναὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ, καὶ θὰ καταφθάσωσιν αὐτόν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος τῆς Κρίσεως. Χάριν ἐξετάσεως τοῦ ζητήματος, ὥς ὑποθέσωμεν, ὅτι δὲν ἔλκεν εἰδικᾶς ποινάς ἐν τῷ παρελθόντι, καὶ ὅτι οἱ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ ραβδισμοὶ θὰ ἐπακολουθήσωσι πᾶσαι μετὰ ταῦτα, καὶ ὥς ἐρωτήσωμεν, ὁποῖα θὰ εἶναι ἡ φύσις τοῦ κατ' αὐτοῦ ἐγγράφου, καὶ τίνι τρόπῳ οἱ ραβδισμοί, ἢ αἱ τιμωρίαι θὰ ἐπιβληθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ; Δὲν εἴμεθα κατάλληλοι νὰ ἀποκριθῶμεν εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα, ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ἢ ὄρων τινῶν, ἀλλὰ πάντες ἡμεῖς ἀναγνωρίζομεν γενικὴν τινα ἀρχὴν. ἐν ἐνεργείᾳ ἤδη εὐρισκομένην παρ' ἐκάστῳ ἀνθρώπῳ, ἀναγράφουσιν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἰδίας αὐτοῦ παραβιάσεως τῆς γνώσεως καὶ συνειδήσεως. Παρατηροῦμεν, ὅτι ἐν τῇ ἀναλογίᾳ, ἢ ἀλήθειᾳ, τὸ φῶς, ἡ νῦσις, καὶ ἡ συνειδήσις παραβιάζονται, ἐν τῇ αὐτῇ ἀναλογίᾳ ὁ χαρακτήρ ὑποσκάπτεται· καθόσον δὲ τὸ τοιοῦτον θὰ ἔχη προχωρήσῃ, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ ἀποκατάστασις θὰ ἦναι περισσότερον δυσκολώτερα δι' αὐτόν.

Δυνάμεθα δὲ λογικῶς νὰ κρίνωμεν, ὅτι ὁ Νέρων πραγματικῶς



θὰ ἔχη ὑποσκάψη τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, καὶ τὴν συνείδησιν, εἰς τινὰ λίαν μέγ ν βαθμόν. Ἐὰν λοιπόν, ἐν τῇ ἐγέρσει, θὰ «ἐξέλθῃ», καθὼς ἀπέθανεν, πρὸς ἀπλὴν τινὰ εὐκαιρίαν, ὅπως ἀναπτυχθῇ, δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ἴδωμεν, ὅτι πᾶν κατωφερές θῆμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἐν τῷ παρελθόντι, πᾶσα παραβίασις τῆς συνειδήσεως, πᾶσα ἐν γνώσει ἀντιθεσις κατὰ τῆς δικαιοσύνης, ἐπεξεργάσθη ζημίαν εἰς τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, ὅστις, ἐάν ποτε νικήσῃ, θὰ ἀπῆτει ἀναλόγους προσπαθείας, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὰ βήματα αὐτοῦ, καὶ οἰκοδομήσῃ καὶ πάλιν τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ χαρακτῆρος, τὸ ὁποῖον ἀχαλινώτως κατέστρεψε. Δὲν ἐναπόκειται ὅμως εἰς ἡμᾶς νὰ εἰπωμεν, ὅτι τοῦτο, καὶ μόνον τοῦτο, θὰ ἦναι ἡ τιμωρία τοῦ παρόντος καιροῦ, ἀλλ' ὅτι αὕτη πρέπει νὰ ἦναι ἡ περίπτωσις, ἣτις φαίνεται λογικὴ εἰς ἡμᾶς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀρκούμεθα νὰ ἀφήσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο ἐνταῦθα, πλήρεις ἐμπιστοσύνης, ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῆς ἐνδεδοξασμένης ἐκκλησίας, θὰ τυγχάνωσι τῆς πλήρους ἐπιδοκιμασίας πάντων ὅσοι θὰ ἔχωσι τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου. Δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν θα λαμβάνῃ ἡδονὴν τινὰ ἀποδίδω κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ εἰς τὸ νὰ προξενῇ ἀνωφελεῖς πόνους, ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς πλέον κακοήθεις, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ μεγάλου Ὑπάτου Δικαστηρίου, ἡ ἀπαγγελθεῖσα, θὰ ἴσταται καὶ θὰ ἦναι «Τὰ ὁψώνια τῆς ἁμαρτίας, εἶναι θάνατος». — Ὁ Δεύτερος Θάνατος.

### «ΟΥΤΩ ΚΑΙ Η [ΚΥΡΙΑ] ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ [ΚΥΡΙΩΣ] ΝΕΚΡΩΝ».

— Α' Κορινθίους ιε' 42.—

Ἡ ἀνάστασις τῆς Ἐκκλησίας, ὀρίζεται ὡς ἡ **Πρώτη Ἀνάστασις** οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς προτεραιότητος (καίτοι θὰ προηγεῖται) ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς κυρίας ἀναστάσεως, τῆς καλλίστης, τῆς ἀνωτέρας. Ἐχομεν ἤδη παρατηρήσῃ, ὅτι ὑπάρχουσι διάφοροι τάξεις ἐν τῇ ἀναστάσει — τρεῖς τῶν ὁποίων εἶναι πρὸς ζῶν, πρὸς τελειότητα, καίτοι ἐπὶ διαφορῶν ἐπιπέδων ὑπάρξεως· ἡ ἐκκλησία κατέχει τὴν πρώτην θέσιν, «ἡ μεγάλη ὁμάς», καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἀριστεῖς, ἐπακολουθοῦντες κατὰ τάξιν καὶ ὅτι ἀκολουθῶς ἡ τελευταία, θὰ εἶναι ἡ γενικὴ ἀνάστασις τοῦ κόσμου, ἣτις θὰ ἀνοιχθῇ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος, ὅσοι θὰ ἀπεδέχοντο τὰς Θείας προμηθείας καὶ διατάξεις, — τῆς διὰ κρίσεως ἀναστάσεως συμπληρουμένης μόνον μετὰ τοῦ τέλους τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τάντην τῆς λέξεως, εἶναι πραγματικὸν γεγονός, ὅτι οἱ «λοιποὶ τῶν νεκρῶν» δὲν θὰ **ζήσωσιν**, «ἕως ὅτου συμπληρωθῶσι τὰ χίλια ἔτη» — δὲν θὰ ἔχωσι ζωὴν ὑπὸ τὴν πλήρη κατάληλον, καὶ τελείαν ἔννοιαν, δὲν θὰ ἀναστηθῶσι τελείως ἐκ τοῦ θανάτου, εἰμὴ τότε. Οὕτως ἐξεταζομένη ἡ παρείσακτος αὕτη πρότα-

σις τῆς 'Αποκαλ. κ' 5, (\*) εὐρίσκεται ἐν τελείᾳ ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ γενικὸν ὕψος τῆς Γραφῆς. Πᾶσαι αἱ ἀναστάσεις αὗται, αἱ ἀκολουθοῦσαι τὴν πρώτην, ἢ κυρίαν τοιαύτην, ἀναμφιβόλως θὰ εὐρίσκωνται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, καὶ τὴν ἰσχὺν τῆς ἐνδεδοξασμένης ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἡ ἔνδοξος κεφαλὴ, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἔλαβε παρὰ τοῦ Πατρὸς πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ κῦρος.

Ἐξετάσαντες τὸ ἔργον τῆς ἀναστάσεως τῆς ἐκκλησίας διὰ τοὺς ἄλλους, ἃς ἐξετάσωμεν ἤδη, τί ἔχουσιν αἱ Γραφαὶ νὰ δείξωσιν εἰς ἡμᾶς, ἰδιαίτερον, σχετικῶς πρὸς τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν. Μεθ' ὁποίων σωμάτων θὰ ἐξέλθῃ ἡ νέα κτίσις; Ὅποια θὰ εἶναι τινές ἐκ τῶν ιδιοτήτων καὶ δυνάμεων τούτων;

Ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, Οἶος ὁ χοϊκός, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοϊκοί· οἶος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι». (Α' Κορινθ. ιε' 48). Νομίζομεν ὅτι αἱ λέξεις αὗται σημαίνουσιν, ὅτι ὁ κόσμος ἐν γένει, ὅστις θὰ ὑποστῇ ἀποκατάστασιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα, θὰ εἶναι ὅπως ὁ ἐπίγειος, — ὅπως ὁ πρῶτος Ἀδάμ, πρὶν ἡ ἁμαρτήση, καὶ ὅπως ὁ τέλειος ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς ἦτο. πρὸ τῆς ἀποκυήσεως αὐτοῦ εἰς καινότητα φύσεως. Χαίρομεν μετὰ τοῦ κόσμου, ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ταύτῃ προσδοκίᾳ, διότι καὶ πάλιν θὰ γίνωσι τέλειαι καὶ πλήρεις ἐπίγειοι εἰκόνες τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ. Ἔτι περισσότερον ὁμως χαίρομεν, διὰ τὰς πολυτίμους ἐπαγγελίας, τὰς πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Εὐαγγελίου γενομένας, «πρὸς τοὺς κλιτούς» κατὰ Θεϊαν βουλήν, οἵτινες θὰ λάβωσι τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου, — τὴν εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ, ὑπὸ μᾶλλον ὑψηλοτέραν καὶ εἰδικωτέραν ἔννοιαν, — ὅπως μὴ ᾧσι πλέον σαρκικαὶ εἰκόνες, ἀλλὰ πνευματικαὶ εἰκόνες». «Ὅμοιοι αὐτῷ (τῷ ἐνδεδοξασμένῳ, «με τηλλαγμένῳ» Ἰησοῦ) ἐσόμεθα, ὅτι ὁψόμεθα αὐτόν, καθὼς ἐστίν. Οὗτος εἶναι πνευματικὴ ὕπαρξις, «ἡ ἁμεδος εἰκὼν τοῦ προσώπου τοῦ Πατρὸς» «ὑπεράνω ἀγγέλων, κυριοτήτων καὶ δυνάμεων, καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου», καὶ ἐπομένως ὑπεράνω τοῦ τελείου ἀνθρωπισμοῦ. Ἐὰν θὰ γίνωμεν ὅμοιοι πρὸς αὐτόν, καὶ θὰ συμμετάσχωμεν τῆς δόξης αὐτοῦ καὶ τῆς φύσεώς του, τοῦτο σημαίνει, ὅτι θὰ εἴμεθα ἐπίσης εἰκόνες τοῦ προσώπου τοῦ Πατρὸς, «τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἄνθρωπος εἶδεν, οὔτε δύναται νὰ ἴδῃ, κατοικῶν φῶς,

(\*) Ἐπεστήσαμεν ἤδη τὴν προσοχὴν ὑμῶν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ πρότασις «καὶ οἱ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέζησαν, ἄχρις οὗ τελεσθῶσι τὰ χίλια ἔτη», οὐδεμίαν ὑποστήριξιν εὐρίσκει εἰς τὰ ἀρχαιότερα χειρόγραφα προγενεστέρας ἐποχῆς τοῦ πέμπτου αἰῶνος· ἐν τούτοις εὐρίσκεται ἐν τελείᾳ ἁρμονίᾳ, πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκθέτομεν ἐνταῦθα, διότι ὁ ὅρος «οὐκ ἀνέζησαν» δέον νὰ ἐννοηθῇ ὡς ἀναφερόμενος, οὐχὶ εἰς τὴν ἔγερσιν, ἀλλ' εἰς τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς ζωῆς, ἐν τῷ τελείῳ αὐτῆς βαθμῷ. Ἰδὲ ὑποσημείωσιν Α' Τόμου σελ. 326.

τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἄνθρωπος δύναται νὰ πλησιάσῃ», ἀλλὰ πρὸς τὸν ὁποῖον ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ πλησιάζωμεν, καὶ τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν, καθὼς εἶναι, διότι ἔχομεν «μεταλλαγὴν». — Α' Ἰωάν. γ' 2. στ' 16. Α' Τιμοθ. α' 17. Ἐξοδ' λγ' 20.

Ἵνα δὲ μὴ τις παρεξηγήσῃ αὐτόν, ὁ Ἀπόστολος προφυλάττει τὴν ἄνωθεν παρατεθείσαν φράσιν αὐτοῦ. λέγων, «Καθὼς ἡμεῖς [ἡ ἐκκλησία] ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, ἡμεῖς φορέσομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου». Ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ Ἀποστόλου δὲν εἶναι ὅτι πάντες θὰ φορέσωσι ποτέ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην. Τοιοῦτον δὲν ἦτο τὸ σχέδιον τοῦ Δημιουργοῦ ἡμῶν. Ὅταν ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον, διέγραψεν, ὅπως οὗτος ἔχῃ σαρκικὴν, ἀνθρωπίνην, ἐπίγειον ὑπαρξίν, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ὁμοιότητα, (διανοητικῶς, ἠθικῶς), ὅπως εἶναι ὁ κύριος, καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς γῆς, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Οὐρανίου αὐτοῦ Δημιουργοῦ. (Γέν. α' 26-28. Ψαλμ. η' 4-7). Ἡ ἐκλογὴ τῆς νέας κτίσεως καθὼς ἔχομεν ἤδη παρατηρήσῃ, εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου κειχωρισμένη καὶ διακεκριμένη ἀπὸ τῆς ἐπιγείου κτίσεως. Οὗτοι ἐκλέγονται ἐκ τοῦ κόσμου, καὶ ἀποτελοῦσι μικρόν τι ποίμνιον ἐν ὄλῳ, καλούμενον ὅπως ἀποτελέσῃ τὴν τάξιν τῆς Βασιλείας τοῦ Κυρίου, καὶ εὐλογήσῃ τὸν κόσμον κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν χιλίων ἐτῶν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. — ἀκολούθως δέ, καὶ περὶ τούτου δυνάμεθα νὰ ὤμεν βέβαιοι, θὰ καταλάβῃ ὑψηλοτάτην τινὰ καὶ λίαν ὑπεύθυνον θέσιν, καὶ θὰ ἐκτελέσῃ σπουδαιότατόν τι ἔργον διὰ τῆς οἰεξαγωγῆς καὶ ἐτέρων τινῶν Θείων προθέσεων, — ἔσως πρὸς ἄλλους κοσμοὺς, καὶ πρὸς ἄλλας κτίσεις.

Ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος προβαίνει ἔτι περαιτέρω εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, πρὸς ἐπεξήγησιν τῶν ἀνωτέρω — λέγων, «Τοῦτο φημί, ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα Βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσαι οὐ δύναται». Τοιοῦτοτρόπως δὲ ὁ Ἀπόστολος κάμνει διάκρισιν τινὰ, μεταξὺ τῆς παρούσης ἡμῶν καταστάσεως ἐν τῇ σαρκί, καὶ τῆς μελλούσης ἡμῶν καταστάσεως, ὡς πνευματικῶν ὑπάρξεων, διακηρύττων μετὰ μεγάλης θετικότητος, ὅτι ἐνόςῳ εὐρισκόμεθα ἐν τῇ σαρκί, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποτελῶμεν τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ τινὰ πραγματικὴν ἔννοιαν, διότι ἡ Βασιλεία ἐκείνη θὰ ᾔναι πνευματικὴ, ἀποτελουμένη ἐκ πνευματικῶν ὑπάρξεων. Αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν, ἡ Κεφαλὴ, ὁ ἀρχηγός, ὁ Κύριος, τὸ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ ὑπόδειγμα, εἶναι ἐνδόξος πνευματικὴ ὑπόστασις, ἀναλαμπή τις τοῦ ὁποίου παρεσχέθη εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον (Α' Κορινθ. ιε' 8), καὶ ὅρασις τοῦ ὁποίου παρεσχέθη εἰς τὸν Ἀπόστολον Ἰωάννην, ἐν τῷ τῆς Ἀποκαλύψεως δράματι. «Ὅμοιοι αὐτῷ ἑσόμεθα», — οὐχὶ σὰρξ καὶ αἷμα, ὅπως τὸ ὑπόλοιπον τοῦ γένους, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξελέγημεν, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀποκατάστασις, ἡ ἀνάστασις διὰ κρίσεων θὰ ἐπαναφέρῃ αὐτούς εἰς τὴν τελειότητα τῶν συνθηκῶν σαρκὸς καὶ αἱματες, ὅταν οἱ χρόνοι

τῆς αὐτῆς ἀποκαταστάσεως θ. φέρωσι τὴν γῆν εἰς τὴν κατάστασιν, τὴν ὑπὸ τοῦ κήπου τῆς Ἑδέμ ἐν ἀρχῇ παριστωμένην.

Ἄλλ' ὁ Ἀπόστολος ἀνεγνώριζε τὸ γεγονός, ὅτι θὰ ἦτο δύσκολον δι' ἡμᾶς, ὅπως τελείως ἀντιληφθῶμεν τὸ ζήτημα μιᾶς τελείας μεταλλαγῆς τῆς ἐκκλησίας ἐκ τῶν σαρκικῶν, ἐπιγείων συνθηκῶν εἰς τὰς οὐρανίους, πνευματικὰς συνθήκας. Ἀνεγνώριζε δέ, ὅτι ἡ ἡμετέρα δυσκολία θὰ ἦτο μικροτέρα ὅσον ἀφορᾷ ἐκείνους, οἵτινες ἐκοιμήθησαν ἐν τῷ θανάτῳ, ἢ δι' ἐκείνους οἵτινες θὰ ἔζων καὶ θὰ περιλείποντο εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου. Εἶναι πλέον εὐκολώτερον δι' ἡμᾶς νὰ κατανοήσωμεν τὴν ιδέαν, τῆς ἀναστάσεως τῶν κοιμηθέντων, ἐν νέοις πνευματικοῖς σώμασιν, ὅποια ὁ Κύριος εὐηρεστήθη, ὑπεσχέθη νὰ προμηθεύσῃ, ἢ νὰ ἐννοήσωμεν τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον οἱ ζῶντες ἅγιοι, κατὰ τὸν χρόνον τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου, θὰ γείνωσι δεκτοὶ εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ Βασιλείαν. Ὁ Κύριος δ' αὖ τοῦ Ἀποστόλου, διασαφηνίζει τοῦτο σαφέστατα εἰς ἡμᾶς, λέγων, «Ὑπάρχει τι μυστήριον σχετιζόμενον πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ ὅποιον θὰ ἐξηγήσω πάντες δὲν θὰ κοιμηθῶμεν, καίτοι πάντες πρέπει νὰ μεταλλαγῶμεν, — ἐν μιᾷ σπιγμῇ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι, — τῇ ἐβδόμῃ σάλπιγγι». — Α' Κορινθ. ιε' 51,52.

Καίτοι ὁ Κύριος, διὰ τοῦ Ἀποστόλου, διεσάφισε μυστήριόν τι, εἰς τινα βαθμόν, διὰ τῶν λέξεων τούτων, ἐν τούτοις, μέγα τι μέτρον μυστηρίου ἐπεσκότισεν ἔκτοτε τὴν ἀπλουστάτην ταύτην ἐξήγησιν· διότι πολλοὶ ἐκ τοῦ ἀγαπητοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, συνέχισαν τὴν λέξιν «ὕπνος» πρὸς τὴν λέξιν «ἀποθνήσκειν», καὶ ὑπέθεσαν, ἐξηγήσαντες τοῦτο, ὅτι οἱ ἅγιοι οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, θὰ μεταλλάσσοντο χωρὶς νὰ ἀπέθνησκον, ὅπερ δὲν εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δηλοῦται ἐνταῦθα. Λάβετε τὴν περίπτωσιν τῶν Ἀποστόλων ἐπὶ παραδειγματι· οὗτοι ἀπέθανον, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, οὗτοι ἐθεωροῦντο ὡς «κοιμώμενοι» μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἀναστάσεως. Τὸ θνήσκειν αὐτῶν ὑπῆρξε στιγμιαίον, ἐνῷ ὁ ὕπνος, ἢ ἡ ἀσυνειδησία, ἐξηκολούθησεν ἐπὶ αἰῶνας.

Ἡ ἐννοια αὕτη τῆς λέξεως «ὕπνος» πρέπει νὰ προσκολληθῇ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου, ἵνα οὗτοι κατανοηθῶσι, δηλαδή, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἀνάγκη, ὅπως ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου ὅστις θὰ περιλείπετο μέχρι τῆς δευτέρας αὐτοῦ παρουσίας, **κοιμηθῇ** ἐν τῷ ἀσυνειδήτῳ θανάτῳ, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν ἀκόμῃ στιγμὴν. Ἐν τούτοις ὅμως, θὰ ἀπέθνησκον, καθὼς τοῦτο διεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου, διὰ τοῦ προφητοῦ, ὁμιλοῦντος περὶ τῆς ἐκκλησίας, «Ἐγὼ εἶπα, Θεοὶ εἰσθε σεῖς, καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες, ἐν τούτοις πάντες σεῖς θὰ ἀποθάνητε ὡς ἄνθρωποι, καὶ θὰ πέσητε ὅπως ὁ εἷς (εἷς) ἐκ τῶν ἀρχόντων». (Ψαλμ. πβ' 6,7.). Ὁ κόσμος ἐν γένει ἀποθνήσκει, ὡς ὁ Ἀρχὸν Ἀδάμ, ὡς τέκνα αὐτοῦ, συμμέτεχος τῆς κα-

ταδίκης ἐκείνου· ἀλλ' οἱ πιστοὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἀποθνήσκουσι μετ' αὐτοῦ, — μετὰ τοῦ ἄρχοντος Ἰησοῦ. (Ἑσα. θ' 6. Πράξ. γ' 15, ε' 31). Δικαιωθέντες διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ, οὗτοι γίνονται νεκροὶ μετ' Αὐτοῦ, ὡς συνθυσιάζοντες. Οὗτοι «πίπτουσιν», ὑπὸ τὸν θάνατον θυσιαστικῶς, — ὅπως ὁ δεύτερος Ἄρχων. «Ἐὰν δυναποθανώμεν μετ' Αὐτοῦ, θέλομεν καὶ ἐνζήσῃ μετ' Αὐτοῦ». Ἀλλὰ καθὼς ὁ Ἀπόστολος ὑποδεικνύει εἰς ἡμᾶς, ὁ θάνατος τούτων δὲν θὰ σημαίνη ὕπνον ἀσυνειδησίας — αὐτῆς τῆς στιγμῆς τοῦ θνήσκειν αὐτῶν, οὗσης αὐτῆς τῆς στιγμῆς τῆς «μεταλλαγῆς», ἣ τῆς ἐπενδύσεως τοῦ οὐρανίου κατοικητηρίου, τοῦ πνευματικοῦ σώματος.

Ἡ «μεταλλαγή» ἣτις θὰ ἐπέλθῃ εἰς ἐκείνους ἐκ τῆς ἐκκλησίας, οἵτινες θὰ περιλείπονται μέχρι τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἐκτίθεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὑπὸ πᾶσαν ἔννοιαν τῆς λέξεως νὰ ἀποτελῇ μέρος τῆς πρώτης ἀναστάσεως. Ἰδιαιτέρως δὲ τὸ τοιοῦτον δὲν διαφέρει, ἀπὸ τὴν πείραν τοῦ θανάτου, ἣτις πρέπει νὰ ἦναι κοινὴ εἰς πάντα τὰ μέλη τοῦ ἐνὸς σώματος. Τὸ μόνον σημεῖον τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ σώματος, καὶ τούτων θὰ ἦναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόστολος εἰδικεύει, δηλαδή, ὅς δὲν θὰ **κοιμηθῶσιν**. Τὰ τελευταῖα ταῦτα μέλη τοῦ σώματος, δὲν θὰ ἔχωσιν ἀνάγκην νὰ κοιμηθῶσι, — δὲν θὰ ἔχωσιν ἀνάγκην, ἵνα ἀναμένωσιν ὅπως ἔλθῃ ἡ Βασιλεία, διότι τότε θὰ ἔχῃ ἐγκαθιδρυθῇ. Οὗτοι θὰ διέλθωσιν ἀμέσως ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ὑπερηρεσίας, ἐντεῦθεν τοῦ καταπετάσματος ἐν σαρκί, εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς ὑπερηρεσίας ἐκεῖθεν τοῦ καταπετάσματος ὡς τελειοποιημένα νέα κτίσματα μέλη τοῦ Χριστοῦ.

### «ΟΥΠΩ ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ ΤΙ ΕΣΟΜΕΘΑ».

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς δυνάμεις, καὶ τὰς ιδιότητες τῶν νέων κτισμάτων, τῶν τελειοποιημένων, ὁ Ἀπόστολος λέγει ἡμῖν, ὅτι πάντες δὲν θὰ ἔχωσι τοὺς αὐτοὺς βαθμοὺς τῆς δόξης, καίτοι πάντες θὰ ἔχωσι τὸ αὐτὸ εἶδος δόξης, — θὰ εἶναι πάντες οὐράνιοι, ἢ οὐράνιοι ὑπάρξεις. Θὰ ὑπάρχῃ μία δόξα κοινὴ εἰς πάσας ταύτας τὰς οὐρανίους ὑπάρξεις, καὶ ἑτέρα δόξα κοινὴ εἰς τὰς ἀνθρωπίνους, ἢ γηίνους ὑπάρξεις. Ἐκάστη ἐν τῇ τελειότητι αὐτῆς θὰ εἶναι ἔνδοξος, ἀλλ' αἱ δόξαι τῶν οὐρανίων θὰ ἦναι ὑπέροχοι, — ὑπερφυσικάι. Αἱ Γραφαὶ λέγουσιν ἡμῖν, ὅτι ἡ ἐκκλησία, ὡς ἐν ὄλῳ, «θὰ λάμπῃ ὡς ὁ ἥλιος». (Ματθ. ιγ' 43). Ἡ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν περιγραφή αὕτη περὶ τῆς αελλούσης δόξης ἐφαρμόζεται εἰς πάντας οἵτινες εἶναι ἐκ τοῦ «σῑτου»· ἐκ τῆς τάξεως τοῦ «σῑτου»· ἐν τούτοις ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἐπεξηγήσεως τοῦ Ἀποστόλου, (ιε' 41) παρατηροῦμεν, ὅτι ἀτομικῶς θὰ ὑπάρχωσι διαφοραὶ εἰς τὰς θέσεις, καὶ τὰς τιμὰς τῆς ἐκκλησίας. Πάντες θὰ εἶναι

τέλειοι, πάντες θὰ εἶναι ὑπερόχως εὐτυχεῖς, ἀλλὰ καθὼς ὁ Πατὴρ εἶναι ὑπεράνω πάντων, καὶ καθὼς οὗτος ἐξύψωσε τὸν Υἱόν, ὅπως εἶναι δεύτερος μετ' αὐτόν, καὶ καθὼς τοῦτο δευκνύει διαφορὰς δόξης, μεγαλειότητος, καὶ ἐξουσίας, τὸ αὐτὸ θὰ συμβαίνει καὶ μεταξὺ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Κυρίου, πάντες τῶν ὁποίων εἶναι εὐ-πρόσδεκτοι, καὶ θὰ ὑπάρχωσι διαφοραὶ θέσεως, «ὥς ἀστήρ δια-φέρει ἀστέρος» ἐν μεγαλοπρεπείᾳ καὶ λαμπρότητι. — Α' Κορινθ. ιε' 41.

Ὁ Κύριος ἡμῶν, εἰς δύο ἐκ τῶν παραβολῶν αὐτοῦ, ὑπαινί-σεται τὴν αὐτὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἐνδεδοξασμένων αὐτοῦ ἀ-κολούθων. Ἐκεῖνος ὅστις ὑπῆρξε πιστὸς μὲ τὰ πέντε τάλαντα, θὰ εἶχεν εἰδικὸν ἔπαινον κατὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Κυρίου· ἐνῷ οἱ ἄλ-λοι πιστοί, οἵτινες θὰ εἶχον ὀλιγώτερον ἀριθμὸν ταλάντων, θὰ ἐτύγχανον ἀναλόγου περιποιήσεως. Ἐκεῖνος ὅστις ἐφάνη πιστὸς εἰς τὴν χρῆσιν τῆς μνᾶς αὐτοῦ, οὕτως ὥστε νὰ κερδίσῃ δέκα μνᾶς, θὰ ἐλάβανεν ἐξουσίαν ἐπὶ δέκα πόλεων· καὶ ὅστις ἦτο πιστὸς εἰς τὴν μνᾶν αὐτοῦ, ὥστε νὰ κερδίσῃ πέντε μνᾶς, θὰ ἡΰ-ξανον ἀναλόγως τὰ τάλαντα, αἱ εὐλογίαι, αἱ εὐκαιρίαι, καὶ ἡ ἐ-ξουσία αὐτοῦ. — Ματθ. κε' 24-40. Λουκ. ιθ' 11-27.

Οὐδεμία ὁμως ἀνάγκη ὑπάρχει, ὥστε νὰ θαυμάζωμεν διὰ τοῦ-το, διότι παρατηροῦντες εἰς τὰ ὀπίσω, βλέπομεν ὅτι ὁ Κύριος ἐξε-λέξατο δώδεκα Ἀποστόλους, καὶ ἡγάπα πάντας τούτους, ἀλλ' ἐν τούτοις, ὑπῆρχον τρεῖς ἐξ αὐτῶν, τοὺς ὁποίους εἰδικῶς ἡγά-πα, καὶ οἱ ὅποιοι εἰς διαφόρους περιστάσεις ἦσαν πλησίον αὐτοῦ, καὶ εἰς μεγαλητέραν ἔτι ἐμπιστευτικὴν σχέσιν, ἢ οἱ ἄλλοι. Δυνά-μεθα δὲ νὰ ὦμεν βέβαιοι ἐπίσης, ὅτι ὅταν τὸ «Βιβλίον τῆς Ζωῆς» ἀνοιγῇ, καὶ ὅταν αἱ πλησιέστεραι θέσεις πρὸς τὸν Διδάσκαλον ἐν τῷ θρόνῳ θὰ ἀποδοθῶσιν, ὅσοι θὰ εὐρίσκωνται ἐκ δεξιῶν, καὶ ὅσοι θὰ εὐρίσκωνται ἐξ ἀριστερῶν (πλησίον τοῦ προσώπου αὐτοῦ) θὰ ἀναγνωρίζωνται ὑφ' ὧν, ὡς ἄξιοι τῆς τιμῆς καὶ τῆς δια-κρίσεως, ἅτινα παρεσχέθησαν εἰς αὐτούς. (Ματθ. ι' 41). Δὲν θέλομεν δὲ ἐκπλαγῇ διόλου, ἐὰν εὕρωμεν τὸν Ἀπόστολον Παῦλον δεύτερον μετὰ τὸν Διδάσκαλον, μετὰ τοῦ Ἰωάννου πιθανὸν ἐξ ἀριστερῶν. Δὲν ἐννοοῦμεν μὲ τοῦτο, ὅτι θὰ εὐρίσκωνται εἰς τινα τοποθεσίαν, ἢ θέσιν, ἐπὶ τινος θρανίου, — θρόνου— ἀλλ' ἐννοοῦ-μεν τὴν ἐγγύτητα τῆς σχέσεως ἐν δυνάμει, καὶ μεγαλειότητι τῆς Βασιλείας. Δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι πάντες ὅσοι θὰ ἀπο-τελέσωσι τὸ «μικρὸν ποίμνιον» θὰ εἶναι τοιοῦτοτρόπως πεπληρω-μένοι διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου, ὥστε νὰ προλαμβά-νωσι νὰ τιμῶσιν ἀλλήλους· δυνάμεθα δὲ βεβαίως νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ἐκεῖ δὲν θὰ ὑπάρχωσι ζηλοτυπία, ὅλλ' ὅτι ἡ Θεία κρίσις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀξιότητα, τελείως θελεῖ ἐπιδοκιμάζεσθαι ὑφ' ὅλης τῆς νέας κτίσεως. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ κατὰ τὸν παρόντα και-ρόν, πολὺ δὲ περισσότερον δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ

συμβαίνει εἰς τὸ μέλλον. Κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, ἀναγινώσκουμεν, «ὁ Θεὸς ἔθεσε τὰ διάφορα μέλη ἐν τῷ σώματι,» καθὼς εὐηρεστήθη, πάντες δὲ ὅσοι εὐρίσκονται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Κύριον, συνεχῶς ζητοῦσιν, οὐχὶ μόνον νὰ μὴ μεταλλάξωσι τὴν Θείαν διάταξιν, ἀλλὰ νὰ ἀναγνωρίζωσι ταύτην, καὶ συνεργάζωνται μετ' αὐτῆς. Τὸ αὐτὸ βεβαίως θὰ συμβαίνει καὶ ἐν τῷ μελλόντι.

Περιγράφων τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν παρουσῶν συνθηκῶν, καὶ ἐκείνων τοῦ μέλλοντος, ὁ Ἀπόστολος λέγει· [Τοῦτο] σπείρεται ἐν φθορᾷ, [τοῦτο] ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ». [Τοῦτο], — τὸ νέον κτίσμα, οὗτινος ἡ ὑπαρξις ἤρξατο κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀφιερώσεως, καὶ τῆς ἐκ τοῦ πνεύματος ἀποκυήσεως. Τὸ νέον κτίσμα, τὸ ὁποῖον ἀνεπτύσσετο, καὶ ἐξήτει νὰ κυβερνήσῃ τὴν σάρκα, καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν δούλην αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τὴν Θείαν βουλήν, — τὸ νέον τοῦτο κτίσμα, περὶ τοῦ ὁποῖου λέγεται, ὅτι ἔζη ἐν σαρκί, ὡς εἰς σκηνήν, καθ' ὃν χρόνον ἀνέμενε διὰ τὸ νέον σῶμα. [«Τοῦτο»] ἐσπάρη ἐν φθορᾷ,» ἐν φθαρτῷ σώματι· «[Τοῦτο] κατήλθεν εἰς τὸν θάνατον, καὶ ἐν τούτοις [Τοῦτο], δὲν παρίσταται ὡς νεκρόν, ἀλλ' ὡς κοιμώμενον, ἐνῷ τὸ ἐπίγειον αὐτοῦ σκηνῶμα διελύθη. Εἶναι τὸ ἴδιον [Τοῦτο], τὸ νέον κτίσμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπενδυθῇ τὸ οὐράνιον οἰκητήριον, τὸ πνευματικὸν σῶμα, ἐν τῇ ἀναστάσει, τῇ Πρώτῃ.

Τὸ πνευματικὸν τοῦτο σῶμα, εἰς τὸ ὁποῖον [τοῦτο] ἀνίσταται, ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, ὅτι θὰ ἦναι ἄφθαρτον, — μὴ δυνάμενον νὰ φθαρῇ, μὴ δυνάμενον νὰ ἀποθάνῃ. Ἀφθαρσία, σημαίνει, θανατασφάλεια, τὸ θανατασφαλές, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ φθαρῇ, ἢ νὰ ἀποθάνῃ, ἢ νὰ παρέλθῃ. Ἡ ἰδίᾳ αὕτη λέξις «ἀφθαρσία» εὐρίσκεται εἰς τὰ ἐδάφια 50, 53, καὶ 54, τοῦ κεφαλαίου τούτου, καὶ εἰς Ῥωμαίους θ' 7. καὶ πάλιν εἰς Β' Τιμοθ. α' 10.

Ἡ διακήρυξις, ὅτι τὰ πνευματικὰ ἡμῶν σώματα θὰ ἦναι ἄφθαρτα, ἀθάνατα, εἶναι λίαν βαρυσήμαντος τοιαύτη, διότι σαφῶς πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἡ ἰδιότης αὕτη τῆς ἀθανασίας, ἀνήκει ἐμφύτως εἰς τὸν Ἰεχωβά μόνον· ἐνῷ περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ διακηρύττεται, ὅτι ἔνεκεν τῆς πιστότητος αὐτοῦ, ἡ μεγάλη αὐτοῦ ἐξύψωσις συνίστατο ἐν μέρει, εἰς τὸ ὅτι παρεσχέθη εἰς αὐτόν ζωὴ ἐν ἑαυτῷ, καθὼς ὁ Πατὴρ εἶχε ζωὴν ἐν ἑαυτῷ. Ἡ σημασία ἐνταῦθα εἶναι ἡ αὕτη, — ὅτι ἡ ἔνδοξος Κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας ὑπέστη ἀκριβῶς τοιαύτην τινὰ «μεταλλαγὴν» πρὸς τὴν ἀθανασίαν, πρὸς τὴν ἀφθαρσίαν, εἰς τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν Θείαν φύσιν. Δὲν ἐκπλήττει ἡμᾶς, ἐὰν τὸ Θεῖον σχέδιον ὑπῆρξε τοσοῦτον ἐλευθέριον πρὸς τὸν ἀγαπητὸν ἡμῶν Λυτρωτὴν· ἀλλ' ἐκπλήττει βεβαίως ἡμᾶς, καθότι ἡ ἰδιότης αὕτη τῆς Θείας φύσεως, ἡ εἰς οὐδένᾳ ἄλλον δοθεῖσα, εἰμὴ εἰς τὸν Διδάσκαδον ἡμῶν, ἔχει ὑποσχεθῇ καὶ εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἅτινα περι-

πατοῦσιν ἐν τοῖς ἰχνεσιν αὐτοῦ, καὶ ζητοῦσι δόξαν, τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν. — Β' Πέτρο. α' 4. Ρωμ. β' 7.

«[**Τοῦτο**] σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ ἐγείρεται ἐν δόξῃ». Καὶ πάλιν ἐνταῦθα ἀναφέρεται τὸ Νέον Κτίσμα, διὰ τῆς ἐννοουμένης ἀντωνυμίας [**Τοῦτο**]. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρούσης ζωῆς, ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει ἡμᾶς, δὲν ἀναγνωρίζει ὅτι ἀπεκυήθημεν ὑπὸ τοῦ Πατρὸς, ὅπως ἡμεῖς τέκνα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου, καὶ ὅτι προσκαίρως μόνον παρεπιδηνοῦμεν ἐν τῇ σαρκί, χάριν δοκιμασίας, τῆς πιστότητος ἡμῶν πρὸς τὴν διαθήκην ἡμῶν τῆς θυσίας. «Τώρα εἴμεθα τέκνα Θεοῦ». Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἀναγνωρίζουσιν ἡμᾶς, διὰ τοῦτο περιφρονούμεθα ὑπὸ τοῦ κόσμου· ἔνεκεν δὲ τῆς πρὸς τὸν Κύριον ἀφιερώσεως ἡμῶν, δὲν δυνάμεθα νὰ κατέχωμεν τόσον τιμητικὰς θέσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, καθὼς θὰ ἠδυνάμεθα νὰ κατέχωμεν διὰ τῶν φυσικῶν ταλάντων, ἐὰν ταῦτα ἀφιεροῦντο εἰς κοσμικὰ σχέδια καὶ φιλοδοξίας. Ἐν πάσῃ λοιπὸν περιπτώσει, καὶ ἀτομικῶς, καὶ γενικῶς ὡς ἐν ὅλῳ ἡ ἐκκλησία ἐν σαρκί, εὐρίσκεται ἤδη, καθὼς ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, «ἐν ἀτιμίᾳ», περιφρονήσει· καθὼς δὲ ἀλλαχοῦ, οὗτος διακηρύττει, τὸ σῶμα ἡμῶν κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν εἶναι σῶμα ταπεινώσεως (Φιλιπ. γ' 21). Ἄλλ' ὁποία θὰ εἶναι ἡ κατάστασις ἐντὸς ὀλίγου; Θὰ παρέλθῃ πᾶσα ἡ ἀτιμία; Θὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία (Κεφαλὴ καὶ σῶμα) τοιαύτη, ὥστε ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι νὰ ἐκτιμῶσι καὶ δοξάζωσιν αὐτήν; Θὰ εἶναι ἡ νέα κτίσις οὕτως «ἐν δόξῃ»; ὦ! βεβαίως! Περὶ τούτου διαβεβαιούμεθα.

«[**Τοῦτο**] σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, [**τοῦτο**] ἐγείρεται ἐν δυνάμει». Τὸ νέον κτίσμα καὶ πάλιν ἀναφέρεται, — ἡ ἀναφερομένη ἀσθένεια εἶναι ἡ ἀσθένεια τῶν παρόντων θνητῶν σωμάτων, τῶν ἀτελειῶν αὐτῶν, διὰ τὰς ὁποίας πάντα τὰ νέα κτίσματα θρηνοῦσιν, καὶ τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς φιλαγάθως δὲν καταλογίζει ὡς ἀσθενείας τοῦ νέου κτίσματος, οὔτινος αἱ προθέσεις, ἢ σκοποὶ πρὸς τὸν Κύριον εἶναι καθαροί, τέλειοι, πιστοὶ καὶ ἰσχυροί. Ὅτι δὲ αἱ ἀσθένειαι αὗται δὲν θὰ προσκολληθῶσιν εἰς τὰ νέα σώματα τῆς ἀναστάσεως τῶν «ἐκλεκτῶν», τοῦτο εἰδικώτατα διακηρύττεται. [**Τοῦτο**] ἀνίσταται ἐν δυνάμει» — τῇ δυνάμει τῆς τελειότητος, τῇ δυνάμει τῆς νέας φύσεως, τῇ δυνάμει τοῦ Θεοῦ.

«[**Τοῦτο**] σπείρεται σῶμα ψυχικόν, [**Τοῦτο**] ἀνίσταται σῶμα πνευματικόν. Τὸ αὐτὸ πάλιν [**Τοῦτο**], τὸ αὐτὸ νέον κτίσμα. Εἶναι φυσικὸν σῶμα τώρα, — τὸ μόνον ψηλαφητὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ σὰρξ. Διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ μόνον, ἐπιτρέπεται εἰς ἡμᾶς ὅπως θεωρῶμεν τὸν νέον νοῦν, νέον κτίσμα, καὶ νὰ ἀναμένωμεν τὸν χρόνον, ὅταν εἰς τὸν νέον τοῦτον νοῦν θὰ παρασχεθῇ πνευματικόν τι σῶμα κατάλληλον δι' αὐτό. Τὸ πνευματικὸν σῶμα θὰ ἦναι τὸ **Τοῦτο**, ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἐννοιαν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ φυσικὸν σῶμα εἶναι ἤδη **Τοῦτο**. Ὅποια ἔνδοξος προσδοκία εἶναι οὐ-



τη! Ἀληθῶς τοῦτο εἶναι ἀκατάληπτον εἰς ἡμᾶς, οἵτινες δὲν ἔχομεν πείρας, εἰμὴ τοιαύτας, αἵτινες εἶνε κοιναὶ εἰς τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον,—ἐκτὸς καθόσον αἱ διάνοιαι ἡμῶν κατανοοῦσι διὰ πίστεως τὰς ἐπαγγελίας καὶ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Κυρίου, καὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ πνεῦμα, «τῶν μὴ βλεπομένων».

Ἄλλ' ἐὰν αὕτη μόνη ἡ σκέψις τῆς μελλούσης δόξης ἀνύψωσεν ἡμᾶς ὑπεράνω τοῦ κόσμου, καὶ τῶν φροντίδων αὐτοῦ, τῶν δοκιμασιῶν αὐτοῦ, τῆς μωρίας καὶ εὐχαριστήσεων αὐτοῦ, πόσον μᾶλλον θέλουσιν εἶσθαι, αἱ πραγματικότητες εἰς ἡμᾶς, ὅταν θὰ τελειοποιηθῶμεν καὶ θὰ ὁμοιάζωμεν πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν, καὶ θὰ συμμετέχωμεν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ! Οὐδὲν τὸ θαυμαστὸν ἐὰν ὁ Κύριος ἡμῶν ἔλεγεν εἰς τὸν Νικόδημον, «Εἰ τὰ ἐπίγεια εἶπον ὑμῖν καὶ οὐ πιστεύετε, πῶς ἐὰν εἴπω ὑμῖν τὰ ἐπουράνια, πιστεύσετε;» Οὐδὲν τὸ θαυμαστὸν ἐὰν τοῦτο διακηρύττη, ὅτι πρέπει πρῶτον νὰ ἀποκηθῶμεν ἐκ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, πρὶν ἢ δυνηθῶμεν καὶ νὰ ἀρχίσωμεν ὅπως κατανοῶμεν τὰ οὐράνια. Ἀναντιρρήτως λοιπόν, ἡ ἰκανότης ἡμῶν ὅπως διατρέξωμεν τὸν ἀγῶνα, τὸν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ προταθέντα ἡμῖν, ἡ προσπάθεια ἡμῶν ὅπως ὑπερνικήσωμεν τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, καὶ τὰς ἐπηρείας τοῦ Σατανᾶ, θὰ εἶναι ἀνάλογοι, καθόσον θὰ εἰμεθα ὑπήκοοι εἰς τὰς Θείας συμβουλὰς, καθόσον δὲν θὰ ἀγαπῶμεν τὸν κόσμον, καὶ θὰ ἀπορρίπτωμεν πᾶν θάρος καὶ τὴν εὐκόλως ἡμᾶς ἐμπεριπλέκουσαν ἁμαρτίαν, ἐρευνῶντες τὰς Γραφὰς καθ' ἡμέραν, καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔννοιαν τῆς λέξεως, χρησιμοποιοῦντες τὰ προνόμια καὶ τὰ ἐλέη, καὶ τὰς εὐλογίας τὰς πρὸς ἡμᾶς, ὡς τέκνα Θεοῦ ἐπιδαψιλευθείσας. Ταῦτα δὲ ποιοῦντες οὐδέποτε θέλομεν πταίση, ἀλλ' ἐπιχορηγηθήσεται ἡμῖν οὕτως πλουσίως ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ». — Α' Ἰωάν. γ' 2,3. Ρωμ. η' 17. Ἰωάν. γ' 12. Α' Κορινθ. β' 14. Α' Ἰωάν. β' 15. Ἐφεσ. στ' 10-18. Ἐβρ. ιβ' 1,2. ι' 25. Ἰωάν. ε' 29. Πράξ. ιζ' 11 Β' Πέτρ. α' 4-11.